

HÚSVÉTI LEVÉL

A MISKOLCI MINDSZENTI PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE 2008. HÚSVÉT

MENJETEK GALILEÁBA!

Galileai pásztoember állt kissé megörnyedve a hegy lábánál. Két kezét a botja bütykén, csontos állát keze fején pihentetve csöndesen nézelődött. Bozontos szemöldöke alól hol a békésen legelésző juhokra, hol a messzi távolba révedt tekintete. Egyszer csak a hegyre kaptató ösvényen egy csapat férfira lesz figyelmes. Nincs velük sem ló, sem fegyver. Árut sem szállítanak. Ruházatuk egyszerű, kezükben bot, vállukon tarisznya. – Igen, ezek ők lesznek – dűnnyögi bajusza alatt emberünk –, s odébb tűzte botja végét a gyér fűvű legelőn.

Rég látta már ezt a különös csapatot. Mesterük rendszerint néhány lépéssel előttük haladt, s nyomában mindig ugyanaz a tizenkettő. Számoláshoz szokott szeme most sem nyugszik, s újra és újra számolva az elszántan a hegytetőre hágó férfiakat, meglepődve mormolta magában: „Tizenegy”. Csodálkozott. Minthogy azonban senki nem állt mellette, csak magában hümmögött. És már éppen arra fordult volna gondolatja, hogy „hát a Mestert hol hagyátok?”, mikor fenn a hegytetőn, ahová már csak homályosan látott a szeme, megjelent a Mester. Különös volt, mert úgy állt ott, mintha mindig ott állt volna, de előzőleg mégsem látta. Alakja, melyet többször is látott korábban, összetéveszthetetlen volt, még ha most távolról szemlélte is.

A tizenegy férfi különösen viselkedett. Annak ellenére, hogy komoly emelkedő volt előttük, nagyon gyorsan haladtak. Egyik-másik futva tette meg az utolsó lépéseket, voltak azonban közöttük, akik mintha megdermedtek volna, megálltak, s csak lassan jutottak a Mester közelébe. A legkülönösebb az volt, ahogyan köszöntötték őt. A pásztoember úgy elálmélkodott a látottakon, hogy még a juhokról is megfeledkezett. Korábban ilyet nem látott az ő részükről. Mind, egytől-egyig leborult előtte...

* * *

Bocsánatot kérek a kedves olvasótól, hogy most, három bekezdés után váltok a műfaj és stílus tekintetében. A fenti történet semmi más, mint annak átírata, amit Máté evangéliumában így olvasunk: „Jézus így szólt az asszonyokhoz: Ne féljete! Menjete, vigyete hírl testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába: ott majd viszontlátnak.... A tizenegy tanítvány elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan előzőleg kételkedtek.” (Mt 28,10; 16-17)

Miért rendelte a föltámadt Jézus az apostolokat Galileába? Feltehetjük ugyan ezt a kérdést, és mondhatunk is rá valamit, ez a történet azonban messze többet akar mondani holmi földrajzi adatról. Mit tesz a föltámadt Jézus? Megjelenik. Ahogyan

az újszövetségi iratokból rekonstruálni tudjuk, húsvétvasárnap öt megjelenése volt, a mennybemenetelig eltelt negyven napban pedig összesen tizenegy. Ennyit tudunk a Szentírásból, s ennyi elég is nekünk. Ám még ez a tizenegy sem rakható könnyedén időrendi sorrendbe.

A „megjelent” kifejezés valójában csak azért helytálló, mert a Föltámadott testében már nem az e világ törvényei szerint él. Könnyedén tud helyszínt változtatni, e világ fizikai törvényei nem jelentenek számára korlátot. Aminek nálunk folyamata, útvonala, időtartama van, az nála elkerülhető, kihagyható.

A megjelenés „eredménye”, „célja” azonban teljesen valóságos, és semmiképpen nem látszat, vagy hallucináció. Ez pedig nem más, mint a *találkozás*, a valóságos együttlét. A Feltámadott megjelenéseinek elbeszéléseiben soha a legkisebb kétely sem merül fel arra vonatkozólag, hogy ezek valóságos találkozások voltak. A valóságra és életszerűsége utaló jeleket nem győzzük sorba venni. Csak néhányat említsünk. A szent asszonyok, akik az üres sírtól jönnek, összetalálkoznak Jézussal, odafutnak hozzá, leborulnak előtte, és átkarolják a lábát (Mt 28,9). Márknál Jézus megjelenik a tizenegynek, amikor az asztalnál ülnek. A csúcspontot talán Lukácsnál olvas-hatjuk. Jézus az emmauszi tanítványok házában nemcsak egyszerűen kezébe veszi a kenyeret, megáldja, megtöri és odanyújtja a tanítványoknak, hanem a tizenegyedtől még enni is kér. Egy darab sült halat adnak neki, eszik belőle, s a maradékot visszaadja nekik. Megemlíthetnénk még a kételkedő Tamást, aki felszólítást kap, hogy csak nyugodtan nyújtsa ki az ujját, és tegye be Jézus sebhelyébe. Vagy utalhatunk még a

Tibériás tó partján a parázsló tűz mellett álló Jézusra, aki reggelivel kínálja az apostolokat.

Különös, hogy a megjelenések során a legnagyobb kételkedők az apostolok. Nem véletlenül hallunk erről az evangéliumokban. Ők maguk számolnak be erről a későbbiek során bűnbánóan az első közösségekben. A nagy kételkedőkből lettek a nagy tanúságtevők. S ők éppen a feltámadott Jézussal való találkozásaik valóságán vetettek biztos alapot a tanúságtételhez. Ez volt az a tapasztalat, amely alapján a későbbiek során a feltámadott Krisztusról való tanúságtételben egy pillanatig sem vonakodtak a halált is vállalni. Hallucinációból, vízióból a sok is kevés, egy ilyen valóságos találkozásból azonban egy is elegendő. Ezért intézik el az evangéliumok viszonylag röviden a Húsvét utáni eseményeket. Nem a megjelenések száma, vagy gyakorisága a döntő, hanem az a valóságos találkozás, amit eredményez.

Nos, egy ilyen valóságos találkozás zajlott le akkor, ott, Galileában a hegyen. Galileában, ahol három évvel ezelőtt ők, ez a tizenegy férfi apostoli meghívásukat kapták. Galileában, ahol Jézussal együtt voltak egy menyegzőn, ahol Jézusnak annyi csodáját látták, ahol még oly békésen hallgatták Jézus szavait az Isten országáról, Galileában, ahonnan minden kiindult. Ahonnan most az ő missziójuk is kiindul az egész világra. ...Jézus akkor hozzájuk lépett és így szólt: „Én kaptam minden hatalmat mennyben és a földön. Menjeteek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet...”

Pásztoremberünk ott lenn, a hegy lábánál hiába meresztette a szemét, hegyezte fülét, semmit nem hallott abból, ami fön

a hegyen elhangzott. Megérezte azonban, hogy ott, akkor valami ünnep volt. De még ő sem sejtette, hogy ez az ünnep egyszer őt is magával ragadja.

Nem tudja hány hónap, vagy év telt el ezután, de egyszer a városban járván a zsinagógában egy férfi a Mesterről beszélt, aki meghalt értünk, majd harmadnapra feltámadott. S hogy ő már soha töb-

bé nem hal meg. S hogy aki őt követi, az vele együtt él mindörökké. Arca ragyogott miközben erről beszélt. Minden szava meggyőző, egész személye magával ragadó volt. S pásztoremberünknek az volt az érzése, hogy ez közülük való volt. Egy abból a tizenegyből, akiket a hegyre sietni látott azon a napon.

Plébános atya

Fiúk, fiatal férfiak imája a papi hivatás kegyelméért

Jézusom, te belelátsz az emberi szív legrejtettebb redőibe. Kérlek, tudasd velem, ha a papi élet vállalását várod tőlem! Világítsd meg értelmemet, hogy hívásodnak kegyelmét tisztán fölismerjem, s utána add, hogy erős akarattal, a világ minden csábítását legyőzve haladhassak szent célom felé!

Ne engedd, hogy megtántorodjam, amikor eljön a nagy kísértő: a földi jólét. Ne engedd, hogy eltérjek a hivatás útjától!

Ne engedj visszariadni az áldozatoktól, hanem add, hogy vállalni tudjam örök papságod folytatását itt a földön! Amen.

HÍVEIKNEK ÉS SZERETTEIKNEK
KEGYELMEKBEN GAZDAG,
BOLDOG HÚSVÉTI ÜNNEPEKET
KÍVÁNNAK

a Mindszenti Plébánia papjai

A GYÓNTATÁS, A SZERTARTÁSOK ÉS A SZENTMISÉK RENDJE A HÚSVÉTI SZENT HÁROMNAPON

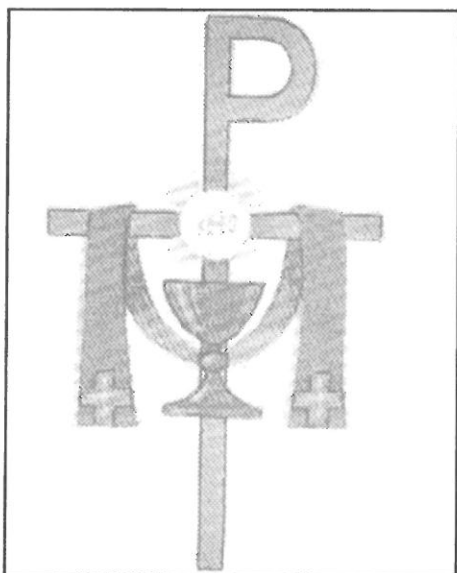
Március 20. NAGYCSÜTÖRTÖK – Reggel 7-kor Jeremiás siralmi. Alatta gyónási lehetőség. Reggel fél 8-kor szentmise. Este 5 órától gyóntatás. Este 6-kor ESTI SZENTMISE AZ UTOLSÓ VACSORA EMLÉKÉRE. Utána virrasztás 9 óráig közösségi formában.

Március 21. NAGYPÉNTEK (szigorú böjti nap) – AZ ÚR SZENVEDÉSÉNEK ÜNNEPLÉSE. Reggel 7-kor Jeremiás siralmi (alatta gyónási lehetőség) Külön gyónási lehetőség: de. 9-től 12-ig. Este 5 órától ismét gyóntatás. A szertartás este 6 órakor kezdődik.

Március 22. NAGYSZOMBAT – Reggel 7-kor Jeremiás siralmi (alatta gyónási lehetőség) Fél 8-tól szentségimádás. Külön gyóntatás: de. 9-től 12-ig. Este 5 órától gyóntatás. Este 6 órakor HÚSVÉTI VIGÍLIA (Szentmise, feltámadási körmenet)

Március 23. HÚSVÉTVASÁRNAP, Krisztus feltámadásának ünnepe – A szentmisék időpontja: 7, fél 9, 10, fél 12, este fél 7 óra. A reggel 7 órai szentmise után a húsvéti eledelek megáldása. 10 órakor ünnepélyes nagymise (énekel a Mindszenti Énekegyüttes)

Március 24. HÚSVÉTHÉTFŐ – Vasárnapi miserendet tartunk.

*Kérjük az aratás Urát,
küldjön munkásokat aratásába!*

Urunk, Jézus, akit te akartál, hogy kövessen, azt meg is hívtad követésedre. Hívj meg közülünk is sokakat, hogy érted fáradozzanak, veled dolgozzanak. Szavaddal eligazítást addtál azoknak, akiket meghívtál, s a nehézségekben támogattad őket. Világosíts meg minket a Benned való hit ajándékával. És ha valamelyikünket arra hívod, hogy önmagát a papi hivatásban teljesen neked szentelje, a te szereteted hevítse át az ő hivatását születése pillanatától kezdve, majd növelje s őrizze azt meg mindhalálig. Ámen. (II. János Pál)

MEGKÖSZÖNJÜK A KEDVES HÍVEK ADOMÁNYAIT A SZENTSÍR VIRÁGAIRA. A MINDENHATÓ ISTEN JUTALMAZZA MEG BŐKEZŰEN MINDAZOKAT, AKIK HÁZÁÉRT BUZGÓLKODNAK